

Cristinel MUNTEANU

Despre sâmbătă și reflexele sale în frazeologie

C.M. – dr. în filologie (magna cum laude) al Universității „Al. I. Cuza”, Iași, lector la Universitatea „Constantin Brâncoveanu” din Pitești, Filiala Brăila. A publicat *Sinonimia frazeologică în limba română din perspectiva lingvisticii integrale* (2007), *Fundamente ale comunicării* (2007, în colaborare), *Tehnici de redactare în comunicare* (2008, în colaborare), *Discursul repetat între alteritate și creativitate* (Institutul European, 2008, ca editor) și *Tobias Peucer, De relationibus novellis / Despre relatările jurnalistice* [Leipzig, 1690 – prima teză de doctorat din lume dedicată jurnalismului] (2008, ca editor).

0. Dacă pentru unele frazeologisme¹ nu sunt necesare demersuri lingvistice laborioase pentru a afla cum au luat naștere pe terenul limbii, în schimb pentru altele reconstituirea „biografiei” poate pune serioase probleme. În cele ce urmează vom încerca să lămurim geneza și evoluția semantică, în principal, a două expresii idiomatice ce au în componența lor, ca termen-titlu, cuvântul *sâmbătă*, atrăgând în discuție, eventual, și alte izolări². Una este o expresie idiomatică de tipul „copie a realității” – *a purta sâmbetele* (cuiva) –, iar cealaltă, o expresie idiomatică „imaginează”³ – *a se duce pe apa sâmbetei*.

1. În comparație cu celelalte zile ale săptămânii, ziua de sâmbătă se bucură de un regim special în folclorul românesc. Fiind considerată nefastă pentru cei vii, cu unul sau mai multe ceasuri rele, în această zi nu se mergea la pețit și logodnă, nu se pleca la drumuri lungi, nu se începeau activități importante. Pentru spiritele morților ea este însă favorabilă, căci acestea primesc, cu un asemenea prilej, ofrande și sunt invocate de cei vii, în vrăji și descântece. Semnificația, nefavorabilă pentru oameni, se crede a fi fost generată de poziția zilei, care încheie săptămâna: „timpul personificat care se scurge între două faze consecutive ale lunii, Săptămâna, se naște Duminica, crește și se împlinește până Joi, după care îmbătrânește și moare Sâmbăta” (Ghinoiu 1997: 170). În întreaga țară a existat (și mai există) obiceiul de a fi pomeniți morții (denumiți popular „moși”), fapt consemnat și de Di-

mitrie Cantemir în a sa *Descriptio Moldaviae*: „În genere toți se adună în fiecare sâmbătă la mormânt timp de un an întreg și plâng pe răposatul lor”⁴.

Și încă un amănunt: cu atributul de „sfântă”, zilele săptămânii apar personificate în basme (mai ales, Sfânta Miercuri, Sfânta Vineri și Sfânta Duminică). Spre deosebire de suratele ei, Sfânta Sâmbătă este o semidivinitate exclusiv malefică trăind în reclusiune silvestră și umblând numai la miezul nopții cu scopul de a face rău drumeților nocturni (cf. Kernbach 1995: 566)⁵.

2. Din această aură de conotații macabre ce însoțesc cuvântul *sâmbătă*, câteva s-au conservat și în frazeologismele ce ne preocupă.

2.1. *Dicționarul tezaur al limbii române* (DLR, tom X, litera S) înregistrează izolarea „a purta (sau, rar, a paște, a ține, a păstra) (cuiva) *sâmbetele*” cu două semnificații: [a] (popular) „a face pomană în fiecare sâmbătă până la 40 de zile după moartea cuiva”; [b] „a urmări pe cineva cu gând rău; a dușmăni pe cineva”. Evident că doar cel de-al doilea sens ne interesează aici, deoarece acesta face ca sintagma *a purta sâmbetele* (cuiva) să funcționeze ca expresie idiomatică. Este și sensul în care expresia este folosită în mod curent în literatură și în conversație⁶. Iată, spre exemplificare, un citat dintr-un scriitor omis de DLR (pentru cazul în discuție), Calistrat Hogaș (*La Tazlău, în Pe drumuri de munte*):

„– Așa-i... da' parcă, de când cu Călina, te uiți cam chiorâș la el.

– Da' uită-se cine știe, că eu doar nu-i port socotelile lui.

– Socotelile nu i le-i hi purtând, Huțane, da' mi se pare că-i porți *sâmbetele*”.

Rarismă este situația în care expresia (frazeologism verbal) apare la diateza reflexivă: „Avea biata fată ea de ce să-și poarte / *Sâmbetele* însăși. Zi că și la moarte / S-a gândit Simina, dar la asta nu” (G. Coșbuc, *Dragoste învrăjbită*).

2.1.2. Să vedem acum ce explicații s-au dat originii acestei expresii.

2.1.2.1. Într-o notă lexicală, Ruxandra Pană afirmă că a întâlnit pe teren (în comuna Suhaia, județul Teleorman) expresia *a purta* (cuiva) *sâmbetele* „în desemnarea unui obicei tradițional legat de cultul morților”⁷. În zona respectivă, formula înseamnă „a face pomană, timp de 7 ani, în fiecare sâmbătă din postul Paștelui, celui care a murit fără lumânare”. Pentru confirmarea celor spuse, cercetătoarea oferă și un fragment dintr-un text dialectal, din care reproducem și noi o parte, într-o formă literarizată⁸: „[...] să nu moară fără lumânare, că dacă moare fără lumânare, îi porți *sâmbetele* alea și e vai de mama ta! Șapte ani le porți”. Singurul comentariu al Ruxandrei Pană este următorul: „S-ar putea ca acest sens concret să stea la baza celui metaforic al locuțiunii curente”. Autoarea nu-și mai pune însă problema cum ar fi putut evolua re-

spectivul „sens concret” pentru a ajunge la semnificația actuală („a pizmui, a urî pe cineva, a purta (cuiva) gând rău, a căuta să-i faci rău”), pe care o redă din DLRM (1958).

2.1.2.2. Gheorghe Colțun, după ce prezintă conotațiile negative ale sâmbetei (pornind de la o carte a specialistului E. Bernea⁹), dă o explicație pe considerente eufemistice – neconvingătoare, după părerea noastră: „Însușirile negative ale sâmbetei i-au făcut pe oameni să aibă o atitudine disprețuitoare față de ea, s-o urască. Uneori disprețul și ura puteau să apară și între doi oameni. În aceste cazuri, pentru ca exprimarea să fie eufemistică, se zicea că unul îi poartă altuia sâmbetele, adică «îl pizmuieste, îl urăște, îi poartă pică, caută să-i facă rău»” (Colțun 2000: 165).

2.1.3. Opinia noastră este că înțelesul expresiei în cauză va fi fost inițial acela de „a urî pe cineva de moarte, a dori moartea cuiva” și atestă în mod sigur o practică ținând de magia homeopatică ce consta în organizarea unui ritual funerar sau „cinstirea” memoriei dușmanului încă de pe când era în viață, scopul fiind, bineînțeles, grăbirea morții acestuia. Numele de botez, văzut ca parte integrantă a ființei unei persoane¹⁰, putea fi obiectul unei astfel de practici contribuind la lezarea celui care-l purta: „Dacă ai pe cineva ciudă, să-l pui în pomelnicul morților și până în 40 de zile moare” (Niculiță-Voronca 1903/1998, I: 325)¹¹. Mai aflăm, totodată, că se ținea și post (care putea dura luni întregi) pentru dușmani, vizându-se, desigur, tot moartea acestora: „Pentru sanătate, noroc, se postesc cele 3 zile cari sânt de post ale săptămânei, dar pentru dușmani, sâmbăta sau duminica” (*ibid.*: 232-233). În același scop, se plătea și liturghie¹². Mai toate aceste acțiuni aveau loc sâmbăta (uneori și marțea sau joia), zi dedicată exclusiv morților, așa că nu mai surprinde asocierea dintre conținut și formă în această izolare cu largă întrebuințare.

2.1.4. În literatură (conform DLR) întâlnim expresia ilustrată la scriitori originari din toate cele patru zări ale țării (de pildă, A. Pann, P. Ispirescu, G. Coșbuc, D. Zamfirescu, I. Agârbiceanu, Mihail Sadoveanu, I. Vinea etc.). Iar în vorbirea populară aria de răspândire este, probabil, mult mai mare decât lasă să se înțeleagă ALR II s.n., vol. IV, h. 969 (doar în trei puncte: 182 – Cernatu; 762 – Valea Lungă Cricov; 987 – Topraisar), la traducerea în graiuri a enunțului „i-a purtat mânie (multă vreme)”.

2.1.5. Aceeași hartă lingvistică, pe lângă formulări uzuale sinonime de tipul *a avut ciudă / dușmănie / pică / pizmă / ură pe el*, înregistrează și două enunțuri singulare ca ocurență. În punctul 791 (Negreni, lângă Slatina) se consemnează formula *ii coace turta*, ce reprezintă o expresie idiomatice întrebuințată mai ales în forma trunchiată *a i-o coace* (cuiva) „a dușmăni pe cineva, a întinde

cuiva o cursă”. La originea acestei expresii se află, pesemne, tot o practică magică asemănătoare, căci produsul numit *turtă* poate fi cel regăsit în unele rituri legate de moarte, cum se înregistrează bunăoară prin părțile Oraviței unde, după ieșirea sufletului, cei ai casei coc o turțiță din făină de grâu și o aruncă pe fereastră pentru a-i servi ca bucate celui răposat (Marian 1892/1995: 311)¹³.

2.1.6. În punctul 27 (Glimboca, lângă Caransebeș) descoperim o formulă aparent ciudată: „i-am copt în gușă multă vreme”. Ea ilustrează, în opinia noastră, optica celui care „tace și coace” (*a coace* este pus în legătură și cu infecția – un buboi e numit și *coptură*) până când răbufnește. Expresia trimite spre analogia ce se va fi făcut între acumularea de ranchiună caracterizând oamenii și veninul „distilat” în gușa viperei (reptilă ce populează respectivele zone)¹⁴. Ne vom sprijini ideea și pe câteva versuri din poezia *Veniți lângă mine, tovarăși!* de Lucian Blaga (poet originar din preajma acestor ținuturi, pe care le-a și străbătut, fără îndoială): „Veniți lângă mine, tovarăși! E toamnă, / Se coace / pelinul în boabe de struguri / și-n gușe de viperi veninul”¹⁵.

2.2. Revenind la cuvântul *sâmbătă*, se cuvine să analizăm acum expresia idiomătică imaginară *a se duce pe apa sâmbetei*, „a se prăpădi, a se pierde”.

2.2.1. Este necesar să lămurim mai întâi ce înseamnă *apa sâmbetei*. DLR o definește astfel: „apă care se crede că se află sub pământ și curge spre lumea celor morți”. Este o descriere sumară, întrucât există, de fapt, un întreg caleidoscop de reprezentări ale acestui râu mitologic¹⁶ ce bântuie credințele și imaginația poporului român, și această diversitate se datorează multiplelor influențe suferite de mitologia românească din surse variate ca proveniență și vechime. Mai adăugăm, la explicația dată de DLR, faptul că apa sâmbetei duce spre iad, fiind un râu nefast; pentru echilibru există și *apa duminicii*, care izvorăște din rai și care, desigur, este o apă fastă, benefică¹⁷.

2.2.2. Se observă că, în accepția actuală curentă, *a se duce pe apa sâmbetei* se referă doar la noțiuni abstracte sau elemente [concrete, dar] inanimate. Pe apa sâmbetei se pot duce averi, bani și chiar instituții ori activități¹⁸. Edificator este fragmentul lui Rebreanu din romanul *Ion* în care se descrie sărăcirea treptată a Glanetașului: „Azi se duce pe apa sâmbetei o limbă de porumbiște, mâine o livadă întregă”. Nu va fi fost întotdeauna așa. Izolarea în cauză se va fi desprins dintr-un blestem ce viza inițial doar oamenii cărora li se dorea moartea însoțită de chinurile veșnice. Iată câteva contexte revelatoare: [1] „Nește râuri mitologice ne apar în blăstemul: «Ducă-se pe apa sâmbetei și a duminiceii!».” (HEM 1894/1974: 127); [2] „De aici apoi și blăstemul: «duce-te-ai cu apa sâmbetei» adică lua-te-ar dracul să nu te mai văd!” (Marian 1892/1995: 292); [3] „Apa Sâmbetei e în iad; se zice: «Duce-te-ai pe Apa

Sâmbetei!» când îi dorești cuiva un chin mare, îl trimiți la un amar, la o pe-deapsă.” (Niculiță-Voronca 1903/1998, II: 356).

Într-un text ritual de îngropare a Crăciunului, cules din părțile Transilvaniei, găsim: „O, Crăciune, o, Bătrâne, / Du-te de la noi cu bine; / Meri pe apa Sâmbetii / Și-napoi nu mai veni!” (Ghinoiu 1997: 94).

2.2.3. Deoarece lucrările respective (pentru contextele [1], [2] și [3]) nu atestă și expresia idiomatică, ci numai formula de blestem, s-ar putea crede că *a se duce pe apa sâmbetei*, cu înțelesul actual, este destul de recentă. Considerăm că formula ca atare nu-i nici prea recentă (dovadă că se întâlnește la Eminescu, în publicistica sa din anul 1880: „Toată înțelepciunea politică a strămoșilor noștri s-a dus pe apa sâmbetei de când secta demagogiei lucrative guvernează România, o sectă care a ajuns până la gradul de-a tocmi străini cu simbricie ca să ne injure în țara noastră proprie.”¹⁹), dar nici foarte veche (probabil, neavând mai mult de două secole)²⁰. Peste sensul primar al izolării, acela referitor la sufletele trimise în iad, s-a suprapus ideea că apa curgătoare nu se mai întoarce și deci nici lucrurile luate de ea. Este și acesta un fel de a ilustra cu mijloace românești acel *pantha rhei* al anticilor filozofi greci, la care se va fi adăugat și credința autohtonă potrivit căreia toate se pot „duce dracului”, fie ele animate sau nu²¹.

2.2.4. O explicație a acestei expresii a încercat să ofere și Gh. Colțun (vezi *A se duce pe apa sâmbetei*, în Colțun 2000: 164-65), care, deși amintește în treacăt și legenda *Apei Sâmbetei* (ca râu), crede că ar fi vorba mai degrabă, în acest caz, de o altfel de apă, una impregnată cu însușirile negative ale zilei de sâmbătă: „Deci ajuns la sfârșitul zilei de sâmbătă, țăranul nostru se pregătea, spiritual și fizic, pentru întâmpinarea celei mai frumoase zile a săptămânii – duminica. El își spăla corpul și principalele lucruri din casă pentru a nu fi supus influențelor negative ale sâmbetei, iar «apa aceasta de sâmbătă» o arunca cât mai departe de casa lui, pentru ca acele însușiri negative și ceasuri rele ale sâmbetei să nu se mai întoarcă niciodată în gospodăria sa.” (Colțun 2000: 165).

2.2.5. Față de cele afirmate de Gh. Colțun, chiar dacă nu excludem și alte influențe „culturale” (în sens larg) ulterioare (chiar credințe locale) ce ar fi putut contribui la fixarea unei anumite semnificații a acestui frazeologism, trebuie să insistăm însă asupra ideii că *avem de-a face aici cu un râu mitologic*. Romulus Vulcănescu aprecia că, în multe privințe, mitologia românească este tributară altor mitologii (de pildă, celei greco-romane). Se pare totuși că, în cazul *apei sâmbetei*, influența nu este numai decît (sau doar) una grecească (faptul că apa sâmbetei este caracterizată ca fiind un „râu infernal” sau care „curge spre iad” ne trimite, desigur, cu gândul spre Styxul din mitologia grecească). Presupunem că influența este mai curând una ebraică. Într-un studiu

introdusiv la *Apocalipsa lui Pavel*²², Cristian Bădiliță (fără a face vreo legătură cu *apa sâmbetei* de la noi) amintește faptul că în tradiția iudaică se vorbește de râul *Sambatyon* („care duce la vale pietre în toate zilele săptămânii și se odihnește sâmbăta”²³). Pe acest râu locuiesc, conform aceleiași tradiții evreiești, cele „zece triburi pierdute” ale regatului lui Israel, separat de regatul lui Iuda. După unii înțelepți, aceste triburi (deportate de regele asirian Shalmanasar în urma cuceririi ținutului în 722 î.Hr.) vor reveni în cele din urmă „de peste râul prin care curg șuvoaie de pietre”²⁴. Dacă avem în vedere că acest râu²⁵ este vehiculat de numeroase legende (care au circulat mai ales în Evul Mediu și prin Europa), atunci reflexele sale în mitologia noastră nu mai miră.

2.3. DLR atestă regional încă o expresie idiomatice legată de ziua de sâmbătă: *a-i lipsi* (cuiva) *o sâmbătă* (sau *a nu fi în toate sâmbetele*) „a fi smintit, nebun”, ușor de explicat dacă se face raportare la integritatea mentală a omului și întregimea săptămânii. Păcat că DLR nu o exemplifică și cu citate din Alecsandri. Șăineanu o făcuse (1887/1999: 243): „Boierul nu e în toate apele, îi lipsește o sâmbătă” (Alecsandri, *Teatru*). Și Chirița – adăugăm noi – se burzuluiește când se fac aluzii la vârsta ei: „Ce-ai zis... îmi lipsesc sâmbetele?” (*Chirița în provincie*). Leonaș îi spusese că dacă are 35 de ani, înseamnă că-i lipsesc „mercurile, vinerile și sâmbetele”...

3. Încheiem referindu-ne și la etimologia cuvântului *sâmbătă*, despre care multă vreme s-a crezut că vine din slavul *sonbota*. De această prejudecată mai suferă încă și *Dicționarul explicativ al limbii române* (DEX), chiar și în ultima sa ediție (din 1996). În realitate, acest cuvânt românesc este de origine latină ca și celelalte denumiri de zile ale săptămânii. DLR oferă în acest sens, ca etimon, termenul (atestat) din latina populară *sambata*. Era, de altfel, puțin probabil ca săptămânii românești, formată din denumiri de zile romanice, să-i fi lipsit tocmai... sâmbăta (*sambata*), pe care, pentru a se „sminti”, a împrumutat-o din slavă!

Note ■ ¹ Precizare: utilizăm, ca sinonimi, termenii *expresie idiomatică*, *izolare*, *frazeologism*, *expresie frazeologică*.

² Termenul de *izolare*, desemnând frazeologismele, a devenit consacrat datorită lui Iorgu Iordan (un capitol din cartea sa fundamentală, *Stilistica limbii române*, se intitulează chiar *Izolări*). Iordan îl preluase de la profesorul său ieșean, Alexandru Philippide, care, la rândul-i, îl luase de la Hermann Paul.

³ Distincția *expresii cōpii ale realității* – *expresii imaginare* a fost făcută de Stelian Dumistrăcel (vezi Dumistrăcel 1980: 136-138). Am preluat-o și noi, întrucât, în calitate de criteriu, duce la o clasificare riguroasă (fără rest) a expresiilor idiomatice.

⁴ Semnalăm, pentru acest fragment, o eroare de traducere în versiunea lui Petre Pandrea (în ediția Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*, Editura Minerva, 1986): „De obicei se adună cu toții în fiecare duminică [sic!] la groapă vreme de un an și-și plâng morții”.

⁵ Preponderent malefică este și Sf. Marți (după cum nefastă se consideră a fi și ziua de marți).

⁶ Frecvent întâlnită și în discursul publicistic. Iată o mostră: „Unul dintre șefi vă cam poartă sâmbetele” („Formula AS”, nr. 488, oct. 2001). De altfel, o căutare pe Internet a formulei relevă foarte multe ocurențe ale acesteia.

⁷ Ruxandra Pană, *Note lexicale*, în „Fonetica și dialectologie” (7), 1971, p. 313-317 (*A purta sâmbetele*, la p. 317). Remarcăm că observațiile acestei cercetătoare s-au publicat cu aproape două decenii înaintea fasciculelor literiei S din DLR.

⁸ Adică ignorând pronunțarea regională pe care dialectologul a consemnat-o fidel.

⁹ E. Bernea, *Cadre ale gândirii populare românești*, Editura Cartea Românească, București, 1985, p. 187-188.

¹⁰ Cf. James Frazer, *The Golden Bough* [1922], Wordworth Reference, 1993, p. 244-248. Vezi și Stelian Dumistrăcel, *Schimbarea și „agresarea” numelui ca manifestări de tabu lingvistic*, în vol. *Limbaje și comunicare*, Editura Institutul European, Iași, 1995, p. 71-81.

¹¹ O expresie regională decurgând dintr-o practică similară este *a scrie numele* (cuiva) *pe toacă* „a destina (pe cineva) durerilor de cap, necazurilor, pedepsei divine” (Dumistrăcel 2001: 412-413).

¹² DLR înregistrează și o expresie sinonimă ce se va fi constituit la fel: *a purta slujbele* (cuiva).

¹³ Colacul (ca și coliva) este indispensabil la înmormântare. Dicționarele înregistrează expresia *a mânca* (cuiva) *colacul* „a vedea pe cineva mort”.

¹⁴ De această expresie ne-am ocupat pe larg în altă parte: vezi Cristinel Munteanu, *O expresie regională rară: a-i coace în gușă* (cuiva), în *Studia in honorem magistri Vasile Frățilă*, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2005, p. 389-395 și, pentru unele completări, Cristinel Munteanu, *Expresii idiomatice românești referitoare la regnul animal. Precizări etimologice*, în „Analele Universității «Dunărea de Jos» din Galați”, Fascicula XXIV, an 2, nr. 1, Editura Europlus, 2009, p. 280-290 (în special, p. 286-287).

¹⁵ De altfel, poezia face parte din ciclul *Pașii profetului*, despre care Blaga mărturisea că a încercat să valorifice aici „fondul băștinaș al ființei”.

¹⁶Pentru mai multe amănunte, să se consulte lucrările de mitologie din bibliografia de la sfârșitul articolului.

¹⁷Vezi, de pildă, Marian 1892/1995: 302 și Vulcănescu 1987: 481.

¹⁸Găsim utilizări frecvente în publicistică: „1500 de miliarde de lei aruncați anual de Guvernul României pe apa sâmbetei” („Adevărul”, 28 dec. 2001) sau „Cu binecuvântarea Guvernului României, educația fizică și sportul se duc pe apa sâmbetei” („Adevărul”, 28 febr. 2002). Și în acest caz, Internetul poate furniza numeroase atestări. În plus, semnalăm că Ileana Vulpescu a publicat recent (în 2009) un roman intitulat *Pe apa sâmbetei*.

¹⁹În art. [„Nu încapе în doială...”], publicat în „Timpul” [8 august 1880] (vezi M. Eminescu, *Opere*, vol. XI, *Publicistică*, Editura Academiei, București, 1984, p. 266).

²⁰În romanul *Calpuzanii*, Silviu Angelescu se străduiește să întrebuințeze exclusiv limba română de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Și se pare că reușește. Ne este greu să credem totuși că folosește întocmai ca în secolul XVIII expresia *a se duce pe apa sâmbetei*: „...și se tânguiau de muncuța lor cum se duce pe apa Sâmbetei.” (Editura Humanitas, București, 1999, p. 141). Ar fi interesant dacă respectivul scriitor (și, în același timp, cercetător, bun cunoscător al textelor noastre vechi) ar putea să ofere o atestare reală a utilizării expresiei care ne interesează aici, cu semnificația de mai sus (adică una în care rezultatul unei activități să se „prăpădească” în felul acesta).

²¹Alte frazeologisme sinonime sunt *a se duce pe copcă* și *a se duce de răpă*, la care se observă, ca evoluție semantică, aceeași mutație din planul animat / uman în planul inanimat sau abstract (cf. și Dumistrăcel 2001).

²²*Apocalipsa lui Pavel*, ediție bilingvă, Traducere [din latină] de Smaranda și Cristian Bădiliță, Introducere de Cristian Bădiliță, Editura Polirom, Iași, 1997.

²³C. Bădiliță (*op. cit.*, p. 23) trimite la I. Lévi, *Le repos sabbatique des âmes damnées*, în „Revue des Études Juives”, 25, 1892, p. 1-13, și la cap. 11 din *Bereshit Rabba* (o interpretare omiletică la *Cartea facerii*, din [cu aprox.] sec. al III-lea d.Hr.), în care apare un dialog între rabbi Akiba și Turnus Rufus. Râul se oprea din curgere sâmbăta, întrucât sâmbăta (zi lăsată de Dumnezeu pentru odihnă) nici evreii nu ar fi îndrăznit să plece la drum. De altfel, nici în tradiția românească, dincolo de faptul că în această zi se îndeplineau îndatoririle față de morți, nu se pleca la drum sâmbăta și nu se începeau anumite lucrări (vezi *supra*, 1.) poate tot din

cauza unei credințe „împrumutate” de la evrei.

²⁴C. Bădiliță, *op. cit.*, p. 24.

²⁵Amintit și de Plinius cel Bătrân în a sa *Enciclopedie* (*Naturalis Historia*, cartea 31, cap. 18).

Bibliografie

- ALR, s.n., II-V = *Atlasul lingvistic român*, serie nouă, sub conducerea lui Emil Petrovici, București, vol. II, 1956; vol. III, 1961; vol. IV, 1965; vol. V, 1966
- Candrea 1944/1999 = I.-A. Candrea, *Folclorul român comparat*, Editura Polirom, Iași, 1999.
- Colțun 2000 = Gheorghe Colțun, *Frazeologia limbii române*, Editura ARC, Chișinău, 2000.
- Dumistrăcel 1980 = Stelian Dumistrăcel, *Lexic românesc. Cuvinte, metafore, expresii*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1980.
- Dumistrăcel 2001 = Stelian Dumistrăcel, *Pînă-n pînzele albe. Expresii românești* (ediția a II-a revizuită și augmentată), Editura Institutul European, Iași, 2001.
- Ghinoiu 1997 = Ion Ghinoiu, *Obiceiuri populare de peste an. Dicționar*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1997.
- HEM 1894/1974 = B.-Petriceicu Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbei istorice și poporane a românilor*, vol. II [1894], Editura Minerva, București, 1974.
- Kernbach 1995 = Victor Kernbach, *Dicționar de mitologie generală*, Editura Albatros, București, 1995.
- Marian 1892/1995 = Simion Florea Marian, *Înmormântarea la români*, Editura „Grai și suflet – Cultura Națională”, București, 1995.
- Niculiță-Voronca 1903/1998 = Elena Niculiță-Voronca, *Datinile și credințele poporului român*, vol. I și II, Editura Polirom, Iași, 1998.
- Pamfile 1916-1924/2000 = Tudor Pamfile, *Mitologie românească* [1916-1924], Editura „Grai și suflet – Cultura Națională”, București, 2000.
- Șăineanu 1887/1999 = Lazăr Șăineanu, *Încercare asupra semasiologiei limbei române* [1887], Editura de Vest, Timișoara, 1999.
- Vulcănescu 1987 = Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Editura Academiei, București, 1987.